

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ
ОДЛУКА
Представка број 32509/12
Валентина СТОЈИЉКОВИЋ против Србије

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању већа у саставу:

Pere Pastor Vilanova, *председник*,
Branko Lubarda,
Georgios A. Serghides, *судије*,
и Fatoş Aracı, *заменик секретара Одељења*,

С обзиром на горе наведену представку поднету 4. маја 2012. године,
С обзиром на запажања која је поднела Тужена држава и запажања која је поднела подносиатељка представке као одговор,
После већања, одлучује како следи:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подноситељка представке, госпођа Валентина Стојиљковић је српска држављанка рођена 1972. године и живи у Разгојни.

Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, госпођа Н. Плавшић.

Општински суд у у Лесковцу је 9. новембра 2009. године наложио друштвеном предузећу Доо „Летекс“ (у даљем тексту: „дужник“) да подносиатељки представке, на име неисплаћених плата и доприноса за социјално осигурање, исплати прецизирани износ. Ова одлука је постала правоснажна 29. новембра 2009. године.

Трговински суд у Лесковцу је 25. јануара 2011. године отворио стечајни поступак у односу на дужника.

Подноситељка представке је 20. децембра 2012. године пријавила своје потраживање у овом стечајном поступку.

Трговински суд у Лесковцу је нен захтев у стечајном поступку одбацио 10. јануара 2014. године као неблаговремен, јер је поднет после више од 120 дана од отварања овог поступка.

Подноситељка представке никада није поднела захтев надлежном суду за извршење наведене правоснажне пресуде.

ПРИТУЖБЕ

Подноситељка представке се жалила због неизвршења правоснажне пресуде донете у њену корист. Ову притужбу треба разматрати према чл. 6. став 1. и 13. Конвенције и члану 1. Протокола број 1.

ПРАВО

Влада је од Суда тражила да представку прогласи недопуштеном, због пропуста да се исцрпе домаћи правни лекови, јер подносиатељка представке никада није поднела предлог за извршење у вези са правоснажном пресудом у питању, а и њено потраживање у стечајном поступку је одбачено као закаснело.

У одговору, подносиатељка представке је тврдила да су српски органи и даље били одговорни за неизвршење одлуке донете у њену корист.

Суд примећује да правило исцрпености домаћих правних лекова, садржано у члану 35. став 1. Конвенције, да се подносиатељка представке нормално мора позвати на домаће правне лекове који су доступни и довољни да обезбеде обештећење за наводне повреде (види, међу многим другим ауторитетима, *Akdivar и други против Турске*, 16. септембар 1996. године, став 65, Извештаји о пресудама и одлукама 1996-IV). Подносиоци представки морају поштовати важећа правила и поступке домаћег права, а ако то не чине њихова представка вероватно неће испунити услов утврђен чланом 35. став 1. (види, на пример, *Cardot против Француске*, 19. март 1991. године, став 34, серија А број 200; и *Akdivar*, цитирана у горњем тексту, став 66.).

Суд је доследно утврђивао да када подносиатељка представке добије правоснажну пресуду против друштвеног предузећа, од њега се једино тражи да поднесе захтев за извршење те пресуде надлежном суду или, у случају ликвидације или стејачног поступка против дужника, да пријави своја потраживања управи дужника (види *Лолић против Србије*, број 44095/06, став 26, 22. октобар 2013. године и *Николић-Крстић против Србије*, број 54195/07, став 29, 14. октобар 2014. године). Не постоји разлог да се од тог правила одступи у предметном случају.

Како подносиатеља представке није поднела захтев за извршење горе наведене одлуке надлежном суду, а није ни на време пријавила потраживања у стечајном поступку против дужника, представка се мора одбацити према члану 35. ст. 1. и 4. Конвенције због неисцрпености домаћих правних лекова.

Из тих разлога, Суд једногласно,

Проглашава представку недопуштеном.

Састављено на енглеском и достављено у писаној форми 13. октобра 2016. године.

Fatoş Aracı

Заменик секретара

Pere Pastor Vilanova

Председник